

Oral History Kosovo

INTERVJU SA ŠĆIPDONA ADEMI

Priština | Data: Datum: 5. februara, 2018. godine
Trajanje: 4 minuta

Prisutni:

1. Šćipdona Ademi (Intervjuisana)
2. Aurelja Kadriu (Vodila intervju)
3. Donjeta Beriša (Kamera)

Simboli komentara u transkriptu neverbalne komunikacije:

() – emocionalna komunikacija

{ } – intervjuisani objašnjava gestovima

Ostali simboli u transkriptu:

[ ] – dodatak tekstu da bi se bolje razumeo

Fusnote su redaktorski dodaci koje daju više informacija o mestima, imenima ili o izrazima.

Šćipdona Ademi: Šćipdona Ademi, 21 godina.

Aurelja Kadriu: Šćipdona, da li se sećate leta 2007. godine? Mislim, kako se sećate leta 2007. godine?

Šćipdona Ademi: Leto 2007.godine, kao i svako drugo leto pre proglašenja nezavisnosti, bilo je prepuno vesti, i meni kao detetu to je bilo nekako dosadno. Nekako više smo voleli da idemo napolje da se igramo ili nešto sl... Pa veći deo vremena, kao deca, improvizovali smo različite igre preko kojih smo izražavali želju da imamo svoju državu. Jer mi još uvek nismo znali i nas je predstavljala samo albanska zastava. Ovo je bilo možda ona posebna stvar koja je nas preds..., možda kada smo proslavljali praznike u školi, to je bilo više posebno od svega što se desilo.

Aurelja Kadriu: Kada ste prvi put čuli ili kada ste prvi put saznali da će Kosovo proglasiti nezavisnost?

Šćipdona Ademi: Da, pa više sam čula preko televizije, jer su roditelji slušali vesti. Sa svih strana su pričali, znate, "Proglašava se nezavisnost", ali mi nekako nismo verovali. Znate, nekako, nismo verovali da će biti nešto tako skoro.

Aurelja Kadriu: A da li si mislila, da li si razmišljala šta može da znači ova nezavisnost, pošto si bila veoma mlada?

Šćipdona Ademi: Pa, znate, ponekada bih pitala mamu: "A zašto smo mi ovakvi, iako imamo jednog premijera, zašto nismo država?" I ona bi nam objasnila da smo bili u ratu, ono kada nam Amerika pomagala. Ona nam je napravila neke institucije, ali one nisu naše sve dok ne proglasimo nezavisnost, da imamo našu zastavu, himna... i to. Nije bilo nešto, znate, da smo postavljali mnoga pitanja.... Možda od svih pitanja, najviše je bilo: "Kada će se proglasiti?" To je bilo najviše što smo mogli da znamo kao deca, jer nas uopšte nije interesovalo šta je to nezavisnost.

Aurelja Kadriu: A gde ste bili na dan nezavisnosti?

Šćipdona Ademi: Na dan proglašenja nezavisnosti smo bili kod kuće. Bila je nedelja. Bili smo zajedno porodično kod kuće. Čim smo ustali ujutro, seli smo ispred televizora, ne znam, ne sećam se da li smo ručali. Mislim da nismo, znam da smo sedeli do 2:00 sata, kada je održana sednica za proglašavanje samostalnosti. Tu smo sedeli, niko nije se pomerio sa mesta.

Aurelja Kadriu: I posle, kada je nezavisnost bila proglašena, jel možete da nam opišete kako ste slavili u vašoj porodici? Možda neki detalj...

Šćipdona Ademi: Nakon proglašavanja nezavisnosti, moj otac je sa društvom, većina su bili muškarci iz našeg naselja tu, otišao u Skenderaj, tamo u našem gradu, da slavi i nisu se vratili do kasno uveče. I šta je bilo posebno za ovaj dan da svi oni koji nisu imali prevoz, mogućnost da idu kolima ili nekako,

pošli su peške. Znači, većina ljudi iz moga sela pošli su peške tog dana i peške su se vratili, znate, u deset sati uveče.

Ja nisam bila toga dana u gradu, ali otac je pričao da se niko nije vratio kući, a da nije pojeo parče torte nezavisnosti, da je torta nezavisnosti imala poseban ukus, moj otac kaže da u životu nije jeo bolju tortu, imala je neki poseban ukus, ali možda zato što je bio poseban dan. Možda sve zavisi i od dana.

Aurelja Kadriu: O čemu ste pričali toga dana u porodici? Kako se slavilo? Šta ste najviše mogli da čujete od svojih roditelja?

Šćipdona Ademi: U našoj porodici mrtva tišina. Možda zbog slučaja kojeg smo imali u porodici, majci su ubili brata, ona je nekako bila tužna i zbog toga smo svi ćutali. Možda je otac zbog toga i izašao jer nije mogao da gleda nju tako tužnu, moju majku i ona... Nekako sam i ja videla da je majka bila sva u suzama, znate, mada je pokušala da sakrije od nas. I zbog toga je kod nas u porodici bila mrtva tišina za dan nezavisnosti, mnogi ljudi su zvali da nam čestitaju, ali nas je više bolelo kada je proglašena nezavisnost, nismo znali da se radujemo toga dana.

Aurelja Kadriu: Puno vam hvala Šćipdona!